

Sentencja

Artykuły 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które w celu ochrony małoletnich przed treściami audiowizualnymi mogącymi szkodzić ich dobru i rozwojowi osobistemu wymagają, by audycje audiowizualne zapisane na nośniku fizycznym i sprzedawane za pośrednictwem sklepu internetowego były uprzednio przedmiotem procedury kontroli i klasyfikacji pod względem ograniczeń wiekowych oraz odpowiedniego oznakowania zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego również w przypadku, gdy audycje te były już przedmiotem podobnej procedury, klasyfikacji i oznakowania na podstawie prawa innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że takie uregulowanie jest właściwe dla zapewnienia osiągnięcia tego celu i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do jego osiągnięcia.

W tym względzie okoliczność, że część nośników, które mogą być sprzedawane w danym państwie członkowskim z innego państwa członkowskiego, jest wyłączona z zakresu stosowania rzeczono uregulowania, nie ma decydującego znaczenia, pod warunkiem że takie ograniczenie nie zagraża realizacji zamierzonego celu. Okoliczność, że dane uregulowanie krajowe nie przewiduje odstępstwa od tego wymogu, jeżeli można wykazać, że nabywca nośnika, o którym mowa w tym uregulowaniu, jest pełnoletni, również nie ma determinującego charakteru.

(¹) Dz.U. C 24 z 17.1.2022.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 marca 2023 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Innsbruck) – Austria] – Willy Hermann Service GmbH, DI/Präsidentin des Landesgerichts Feldkirch

(Sprawa C-561/22 (¹), Willy Hermann Service)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Dyrektywa 2013/34/UE – Artykuły 30 i 51 – Ogłaszanie sprawozdań finansowych – Sankcje w przypadku braku ogłoszenia – Nałożenie grzywnien przez sąd cywilny – Postępowanie administracyjne mające na celu ściągnięcie wspomnianych grzywnien, które stały się prawomocne – Uregulowanie wyłączające ponowne rozpoznanie wspomnianych grzywnien przez sąd administracyjny – Powaga rzeczy osądzonej – Zasada skuteczności – Proporcjonalność]

(2023/C 173/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht (Innsbruck)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Willy Hermann Service GmbH, DI

Strona pozwana: Präsidentin des Landesgerichts Feldkirch

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że sąd administracyjny, orzekając o ściągnięciu grzywnien nałożonych na daną spółkę i osobę nią zarządzającą z powodu braku ogłoszenia rocznych sprawozdań finansowych, jest związany prawomocnym orzeczeniem sądu cywilnego, w którym nałożono te grzywny i określono ich wysokość w celu zapewnienia poszanowania obowiązków wynikających z transponowanych do prawa krajowego art. 30 i 51 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG.

(¹) Data wpływu: 24.8.2022.